

Maa- ja metsätalousministeriö, luonnonvaraosasto, erätalousyksikkö

Erityisasiantuntija Jussi Laanikari

p.0407336229

Aihe: KAA 3/2020 vp Valkoposkihanhen metsästyksen salliminen

Muistio maa- ja metsätalousvaliokunnan kuulemiseen 19.3.2021

Valkoposkihanhen metsästys edellyttää lintudirektiivin liitteen I muutosta

- Valkoposkihanhi on lueteltu lintudirektiivin liitteessä I (erityisesti suojeltavat lajit). Sitä ei ole lueteltu liitteessä II (metsästettävät lajit). Näin ollen sen metsästys ei ole mahdollista 7 artiklan nojalla, vaan kyse voi olla ainoastaan 9 artiklan mukaisesta suojelusta poikkeamisesta.
- Lajin siirtäminen kansallisesti riistalajiksi ei muuta tilannetta vaan metsästyksen aloittaminen edellyttäisi muutosta ensin Bernin sopimuksen liitteeseen II ja lintudirektiivin liitteeseen I.
- Lintudirektiivi ei siten salli valkoposkihanhen metsästystä ja kannan säätelyä, koska laji ei ole direktiivin liitteessä II (metsästettävät lajit). Siksi ampuminen vahinkojen estämiseksi voi tapahtua vain poikkeusluvalla, eikä lajin siirtäminen kansallisesti riistalajiksi auta tätä mitenkään vaan pikemminkin vaikeuttaa.
- Riistalajiksi siirtämisellä vaarannetaan viljelijöiden vahingonkorvaukset
- Valkoposkihanhi voidaan siirtää kansallisesti riistalajiksi, mutta vasta kun laji on siirretty lintudirektiivin liitteeseen II.

MMM:n linjaukset valkoposkihanhiin aiheuttamien vahinkojen estämiseen

Lyhyellä aikavälillä

Taataan viljelijöiden oikeusturva eli täysimääräiset ja nopeat korvaukset luonnonsuojelun määrärahoista ja poikkeuslupien nopea käsittely käsittäen myös ampumisen. Turvataan joustavat poikkeusmenettelyt luonnonsuojelulain piirissä pitäen sisällään alueelliset poikkeukset rauhoitettujen lintujen ampumiseen pelloilta sekä saaliin hallussapitoon ja hyödyntämiseen sekä keväisin että syksyisin. Käytöstä poistetut turvepellot muutetaan hanhipelloiksi YM:n rahoituksella, jolloin omistajaksi tulisi ELY –keskus tai MH:n luontopalvelut. Karkotusmenetelmiä kehitetään ja rahoitetaan luonnonsuojelun määrärahoista. Suomi eli käytännössä YM:n pitää lintudirektiivin liitteen muutosta EU-kokouksissa jatkuvasti esillä ja painetta luodaan komissioon mm. parlamentin jäsenten kirjallisin kysymyksiin.

Pitkällä aikavälillä

Adaptiivisen kannan säätelyprosessi on jo luotu AEWA:n valkoposkihanhen kv-hoitosuunnitelmassa ja AEWA:ssa valkoposkihanhi on liitteen sarakkeessa C eli saa metsästää. Muutokset on saatava ensin Bernin sopimukseen ja sen jälkeen lintudirektiivin liitteeseen I, muutoin kannan säätely ei ole mahdollista EU:ssa. Paine on kohdennettava nimenomaan komissioon, kunnes liite on saatu muutettua. Liite ei tule ikinä muuttumaan, jos laji siirtyy riistalajiksi ennen muutosta. Esimerkki olemassa muutoksen mahdollisuudesta: merimetso siirrettiin (1997) pois liitteestä I, koska suojelutoimet olivat saavuttaneet lintudirektiivin tavoitteet. Laji ei vain siirtynyt metsästettäväksi lajiksi liitteeseen II. Valkoposkihanhi voidaan siirtää kansallisesti riistalajiksi, mutta vasta kun laji on lintudirektiivin liitteessä II. Sen jälkeen Suomen Riistakeskuksen johdolla toteutetaan kv-verotussuunnitelma, jotta lajin kannan kasvuun voidaan puuttua koko Euroopan tasolla.

Vahinkojen estäminen nykyjärjestelmän puitteissa ampumalla myös keväällä

Jo myönnettyissä Varsinais-Suomen ELY:ssä poikkeusluvista ei ole mahdollistettu keväällä ampumista eikä muitakaan äänipelotteita. Perusteluna päätöksissä oli muun pesimälinnuston pesinnän turvaaminen ja se, että virolaisilla on kaksivuotinen tutkimushanke, jonka alustavissa tuloksissa on todettu, ettei ampuminen ole sen tehokkaampi kuin muutenkaan karkotuskeinot. Tutkimuksessa hanhien lukumäärä pelloilla oli oleellisesti pienempi kuin Suomessa ja tutkimuksen kohdelajit olivat tundrahanhi ja metsähanhi. Valkoposkihanhia ei tutkimuksessa tavattu ollenkaan. VARELY:n jo myönnettyissä päätöksissä todetaan, että *Jos ampuminen arvioidaan tehokkaaksi menetelmäksi satovahinkojen ehkäisemiseen ja tarvittava ampumisen määrä tunnistetaan, voidaan edellytyksiä kevätampumisen sallimiselle arvioida uudelleen.*

VARELYssä on parhaillaan vireillä (49kpl) valkoposkihanhiin poikkeuslupahakemusta (ampumalla) nyt keväälle. VARELY on pyytänyt Luonnonvarakeskukselta (LUKE) arviota valkoposkihanhiin karkotusmenetelmien tehokkuudesta ja erityisesti saavutetaanko ampumalla suurempi teho kuin sellaisella karkotuksella, jossa hanhia ei vahingoiteta. LUKEn 23.2.2021 lausunnon mukaan tuloksien ja kokemusten perusteella pelkästään passiivisten karkotteiden käyttö ei toimi. Jos passiivisia karkotteita käytetään, niin niiden ohella pitää käyttää aktiivista karkotusta. Ihmisen tekemä lähestymällä karkottaminen on tehokasta, mutta se vaatii jatkuvaa vahtia, paljon työvoimaa, ja on siis kallista. Suurin osa maanviljelijöistä ei pysty jatkuvaan karkottamiseen. *VARELYn syksyn 2019 ampumisraporttien tulokset viittaavat siihen, että jos ammuntaa tehdään säännöllisesti samalla paikalla, ja siihen yhdistetään myös muuta karkotusta niin, että kaikki hanhet pakenevat paikalta, se vaikutti halutulla tavalla sen hetkiseen hanhien käyttäytymiseen (todennäköisyys hanhien välittömälle palaamiselle peltolohkolle pieneni).* Ampumisen ja karkottamisen teho tosin pieneni hanhimäärän kasvaessa tuhansiin yksilöihin. Tämä tulos ei kuitenkaan kerro vastausta kysymykseen eroaako ampumalla karkottamisen teho ei-letaaleista menetelmistä. *Ruotsissa tehdyssä*

tutkimuksessa ampumalla kuolettavasti karkottaminen vähensi ainakin lyhytaikaisesti (3 vrk) merihanhiin määrää pelloilla ([Månsson 2017. Crop Protection](#) 96: 258-264).

Vahinkojen korvaaminen vaarantuu tai loppuu riistalajiksi säätämisessä

MMM:n ja YM:n yhteinen valkoposkityöryhmä tarkasteli ratkaisuvaihtoehtona metsästyslain muutosta siten, että valkoposkihanhen ampuminen poikkeusluvvin sallittaisiin metsästyslaissa. Käytännössä se tarkoittaisi lajin säätämistä riistalajiksi, mutta koska kyse on lintudirektiivin nojalla suojellusta lajista, valkoposkihanhi tulisi rauhoittaa ympärivuodeksi. Valkoposkihanhen metsästys ei olisi siten mahdollista, vaan kyse olisi samasta menettelystä kuin luonnonsuojelulaissa eli poikkeusluvulla ampumisesta.

Merkittävänä ongelmana on, että valkoposkihanhiin aiheuttamien vahinkojen korvaaminen vaarantuisi tai ainakin niiden maksaminen keskeytyisi todennäköisesti useaksi vuodeksi. Valkoposkihanhen säätäminen riistalajiksi edellyttää riistavahinkoasetuksen muuttamista sekä näiden muutosten hyväksyttämistä (notifiointi) komissiolla ennen voimaantuloa. Korvausten maksaminen saattaisi loppua kokonaan jopa vuosiksi, sillä valtioneuvoston päätösten notifiointin yleisperiaatteena edellytetään, ettei korvauksia saa maksaa kyseisenä aikana (stand still), kun korvausjärjestelmän muutos on tutkinnan alla.

Korvausten maksaminen olisi mahdollista tämän ajan vähämerkityksellisenä tukena (de minimis), mutta siinä tuen saajalle asetettu raja 20 000 €/3 verovuotta näyttäytyy ilmeisen mahdottomana vuoden 2020 kevään 2,7 miljoonan euron vahinkoihin verrattuna. Esimerkiksi hirvieläinten maatalousvahingot korvataan nykyisin vähämerkityksellisenä tukena, sillä komissio ei neuvotteluissa hyväksynyt riistavahinkolain korvausjärjestelmää ja metsätuhokorvausten notifiointi vei aikaa lähes neljä vuotta. Notifiointit ovat vasta siirtyneet komission maatalouspääosastolta kilpailupääosastolle, joten korvausjärjestelmän muutoksen menestymistä ei voida ennakoida. Korvausten maksamisen siirtyminen ELY-keskuksilta Ruokavirastolle edellyttäisi pysyvää resurssilisäystä myös Ruokavirastoon sekä korvauksia varten määrärahoja valtion talousarviossa ympäristöministeriön pääluokasta maa- ja metsätalousministeriön pääluokkaan.

Kuten työryhmä esitti, korvaukset ja maksatukset on siten syytä pitää YM:ssä niiden katkeamisen estämiseksi.

Valkoposkihanhiin oleva lintuinfluenssa

EFSA:n (Euroopan elintarviketurvallisuusviranomaisen) helmikuussa tekemän raportin mukaan Euroopassa oli todettu siihen mennessä yhteensä 421 HPAI (korkeapatogeeninen lintuinfluenssa) -tapausta luonnonvaraisissa linnuissa ja niistä eniten (75) oli valkoposkihanhiin. Toiseksi eniten oli kyhmyjoutsenissa (68) ja kolmanneksi eniten (52) merihanhiin.

Tämä on ensimmäinen vuosi, jolloin valkoposkihanhiin on todettu näin paljon tartuntoja. On mahdollista,

että tartuntojen määrä taas laskee tulevina vuosina.

Valkoposkihanhitapauksia on ollut erityisen paljon Tanskan ja Saksan Itämeren rannikkoalueilla, eli samoilla alueilla, joilla Suomessa pesivät hanhet luultavasti talvehtivat.

Kannattaa kuitenkin muistaa, että isokokoiset linnut ovat yleensä ylliedustettuja näissä tilastoissa, koska ne löytyvät helpoimmin.

Ei ole raportoitu siipikarjatapauksista, joissa valkoposkihanhia olisi pidetty suorana tartuntalähteenä. Luonnonvaraisia lintuja pidetään yleensä todennäköisimpänä tartunnanlähteenä, mutta on vaikea osoittaa syy-yhteys yksittäisen lintulajin ja siipikarjan välillä. Tartunnan arvellaan yleensä tulevan suoran kontaktin kautta, jos lintuja pidetään osittain tai kokonaan ulkotiloissa, taikka rehun tai pehkujen välityksellä. Siten sellaisilla lintulajeilla, joilla on pääsy rehu- tai pehkuvarastoihin, voi olla suurempi rooli tartunnan levittämisessä siipikarjatiloihin kuin vesilinnuilla.

Luonnonvaraisissa linnuissa esiintyvä tartunta ei ole siirtynyt suoraan ihmisiin Euroopassa. Venäjältä raportoitiin tapaus, jossa siipikarjatilán työntekijät saivat tartunnan, mutta tartunta oli oireeton ja ECDC:n (Euroopan tautien ehkäisy- ja valvontakeskuksen) arvion mukaan nyt Euroopassa pyörivät lintuinfluenssakannat eivät ole erityisen vaarallisia ihmisille.

Valkoposkihanhién aiheuttama lintuinfluenssariski ei ole niin merkittävä, että laji sen takia olisi muutettava riistalajiksi. Metsästyksellä ei myöskään voida hävittää tauti luonnonvaraisesta populaatiosta ja joissakin tapauksissa metsästys voi päinvastoin lisätä taudin leviämistä, kun linnut lähtevät liikkeelle. Valkoposkihanhista voi kuitenkin aiheutua tautiriskiä, jos ne asettuvat siipikarjatiloihin läheisyyteen, ja olisi hyvä, jos asiaan voitaisiin vaikuttaa.

Eläintautilain nojalla ei voida torjua tartuntojen leviämistä luonnonvaraisissa linnuissa. Ainoa keino on suojata siipikarjan pitopaikat.

Lintupellot

Karkotustoimia on tarpeen tukea järjestämällä linnuille paikkoja, joihin ne voivat karkotettuina siirtyä. Kyseeseen tulevat lintujen häiriöttömän ruokailun ja oleskelun mahdollistavat lintupellot.

Valkoposkihanhityöryhmä esitti ratkaisuvaihtoehtoina joko ympäristösopimusten tai ympäristösitoumuksen kehittämistä sekä muutamaa muuta lintupeltomahdollisuutta.

Lintupellot voitaisiin toteuttaa tulevalla CAP-rahoituskaudella ympäristökorvausjärjestelmässä joko ympäristösitoumuksen osana tai ympäristösopimuksena ja kohdentaa paikkatiedon avulla. Peltopinta-alaa tarvittaisiin valkoposkikihanhia varten molemmissa tapauksissa merkittävästi: yhteensä 3 000 – 5 000 hehtaaria. Lintupelloilla on kiellettävä vahinkoja ennaltaehkäisevät toimet ja lintujen häirintä.

Keskeiset kehitystarpeet liittyvätkin valkoposkikihanhien ruokailukäyttäytymisen entistä parempaan huomioimiseen, lintupeltojen täsmällisempään kohdentamiseen merkittävimmille ruokailu- ja levähdysalueille sekä niiden sijoittumiseen maisemaan ja toisiinsa nähden (kytkeytyneisyys).

Lintupeltoja koskevien uusien ympäristösitoumusten tai ympäristösopimusten laatiminen on mahdollista vasta tulevalla CAP-rahoituskaudella todennäköisesti vuodesta 2023 alkaen. Meneillään olevan rahoituskauden valkoposkikihanhille heikosti sopiviksi todettuja kurki-, hanhi- ja joutsenpeltojen ympäristösopimuksia ei ole mahdollista enää tehdä tai muuttaa.

Muut lintupeltomahdollisuudet

Luonnonhoitopeltonurmet ja monimuotoisuuspellot voivat kuluvalle CAP ohjelmakaudella ja siirtymäkaudella vuosina 2021–2022 toimia lintupeltoina maaseutuohjelmassa määriteltyjen ehtojen mukaisesti.

Valkoposkikihanhityöryhmä esitti valmisteltavaksi tutkimushanketta, jossa tutkittaisiin eri karkotusmenetelmien toimivuutta yhdistettynä perustettaviin lintupeltoihin, jolloin voidaan luotettavasti arvioida toimenpiteiden vaikuttavuutta. Hankkeen tavoitteena on käynnistää hanhipeltojen suunnittelu, perustaminen, seuranta ja tutkimus Keski-Karjalaan (Tohmajärvi, Kitee, Rääkkylä, Liperi ja Joensuu), missä valkoposkikihanhien aiheuttamat maatalousvahingot ovat suurimmat. Hanke on etenemässä YM:n ja LUKE:n rahoituksella. MMM on mukana hankkeen ohjausryhmässä.

Varsinaisen maatalousmaan ulkopuolella olevista alueista potentiaalisimpia kohteita hanhien levähdysalueiksi ovat entiset turpeennostoalueet. Muuttoreitin alueella sijaitsevia, riittävän suuria alueita voidaan muokata nurmialueiksi hanhien ruokailuun. Nurmien yhteyteen tehdyllä kosteikolla lisätään alueen houkuttelevuutta myös hanhien oleskeluun ja yöpymiseen. Turvetuotantoalueiden kunnostaminen vaatii henkilötyöresursseja ja rahoitusta CAP-ohjelman ulkopuolelta. Pohjois-Karjalan alueella on jo tunnistettu mahdollinen lintujen käyttöön sopiva, käytöstä poistunut turvetuotantoalue (Valkeasuo Tohmajärvellä).

Vahinkojen estäminen muutoin kuin ampumalla

Luonnonvarakeskuksen 23.2.2021 VARELY:lle antaman lausunnon mukaan Makeran rahoittaman tutkimushankkeen turvin on tutkittu toimesta erilaisten esto- ja karkotusmenetelmien tehoa yhden kevään

(2020) ja kahden syksyn (2019 ja 2020) aikana. Maastokokeet on tehty Keski-Karjalassa, jossa hanhet ovat aiheuttaneet suuria maatalousvahinkoja viimeisen 10 vuoden aikana. Luke testasi maastokokein nurmipelloilla seuraavia passiivisia estomenetelmiä: ilmapallot, haukkaleijat ja suuret leijapallot. Passiiviset ja aktiiviset esto- ja karkotusmenetelmät saattavat jonkin verran pienentää nurmien laidunnusta. Passiivisia karkotteita oli varsin tiheästi, noin 3 kpl/ha. Kun ottaa huomioon tämän, sekä pienen eron hanhien laidunnuksessa käsittelyjen ja kontrollin välillä, niin todennäköisesti testatut menetelmät eivät ole kustannustehokkaita laajassa mittakaavassa (esim. Pohjois-Karjala) ja yksityisen maatalousyrittäjän itse tekeminä. Teho on myös niin heikko, ettei siirtely lisää niiden karkotusvaikutusta merkitsevästi. Karkotteiden vaihtaminen joka 2. tai 3. päivä kymmenille tai sadoille hehtaareille olisi työmäärältään kohtuuton.

Luken tuloksien ja kokemusten perusteella pelkästään passiivisten karkotteiden käyttö ei toimi. Jos passiivisia karkotteita käytetään, niin niiden ohella pitää käyttää aktiivista karkotusta. Ihmisen tekemä lähestymällä karkottaminen on tehokasta, mutta se vaatii jatkuvaa vahtia, paljon työvoimaa, ja on siis kallista. Suurin osa maanviljelijöistä ei pysty jatkuvaan karkottamiseen. Luke suosittaa kehittämään pienyrittäjyyteen perustuvaa alueellista karkotuspalvelua. Riskialueet jaetaan pienempiin yksiköihin, joille esimerkiksi kilpailutuksen kautta haetaan tekijä (pienyrittäjä, toiminimi, metsästysseura) suorittamaan hanhien karkotusta.

Aktiivista ihmisten tekemää karkotusta voi tukea teknisillä ratkaisuilla, kuten laserheijastuslaitteilla ja droneilla. Automaattisesti toimivien (automaattinen lataus ja havainnointi-yksikkö) drone-parvien käyttömahdollisuutta ja tehokkuutta tulisi selvittää, sillä se vähentäisi työvoiman tarvetta.

Valkoposkihanhityöryhmässä hylättiin Laser-karkottimet epärealistisinä karkoittimina ratkaisemaan laajojen alueiden ongelmat. Käyttöä yritettiin testata keväällä ja syksyllä 2020, mutta tutkimuksessa olleet laitteet (2 kpl) olivat epäkunnossa. Laser- karkottimet ovat kuitenkin kalliita (noin 10 000 euroa/laitte), niiden vaikutusalue on pieni (5–8 hehtaaria) ja niiden käyttö vaatii erityisosaamisen vuoksi koulutuksen. Laitteita tarvittaisiin noin 5000 hehtaarin suojaamiseen 600-1000 kpl ja kustannuksiltaan se tarkoittaisi 6,8-11M€. Ongelmana on lisäksi linnun väliaikaisen tai pysyvän sokeutumisen riski. Laser-karkottimilla voitaisiin kuitenkin suojata erityiskohteita, kuten kokeilualueita.

Valkoposkihanhien ampuminen kaupungeissa

Valkoposkihanhien metsästys ei ole mahdollista ennen litudirektiivin liitteen I muutosta, mutta ihmisten turvallisuuden takaamiseksi tai vahinkojen estämiseksi se on tai voi olla mahdollista ampumalla poikkeusluvalla esimerkiksi lentokentillä tai taajaman lähellä olevilla pelloilla nykyiselläänkin. Kun kysymys

on Suomen pesivästä kannasta 30-40 000 yksilöä, kynnys poikkeusluvalle lienee paljon suurempi kuin useiden satojen tuhansien muutolla olevien valkoposkihanhiin osalta. Korkeimman hallinto-oikeuden ratkaisussa [KHO:2015:104](#) koskien Viikin peltoja ELY –keskuksen olisi tullut hylätä poikkeuslupahakemus, koska katsoi ettei kaikkia muita tyydyttäviä ratkaisuja oltu riittävästi kokeiltu. KHO:n mukaan ”vaikka lintudirektiivin 9 artiklan 1 kohdan a alakohdassa luetellut poikkeusperusteet on kirjoitettu keskenään rinnasteisiksi, korkein hallinto-oikeus pitää selvänä, että esimerkiksi lentoturvallisuuden takaamiseksi voidaan sallia merkittävämpiä poikkeamia 5-8 artikloissa säädetyistä kielloista kuin viljelmille aiheutuvien vahinkojen ehkäisemiseksi. Siksi se, että lentoasemille on myönnetty poikkeuspäätöksiä lintujen ampumiseksi, ei sellaisenaan tarkoita, että vastaavia poikkeuksia pitäisi hyväksyä myös viljelmien suojaamiseksi. Lentoasemillakin lintujen ampuminen on viimesijainen karkotuskeino.”

Keinoja hallita esimerkiksi kaupungeissa esiintyvää valkoposkihanhiin aiheuttamaa jätösongelmaa on kuvattu valkoposkihanhityöryhmän raportissa.

Valkoposkihanhen pääkaupunkiseudulla pesivän lintukannan tehokas säätely metsästyksen avulla ei todennäköisesti onnistu, johtuen tiiviistä asutuksesta, joka rajaa metsästyksen soveltuvat paikat hyvin vähäisiksi. Tehokkaaseen hanhenmetsästyksen soveltuvia peltoja on pääkaupunkiseudulla vähän. Ilman rakennuksen omistajan tai haltijan nimenomaista lupaa eläintä ei saa ampua 150:tä metriä lähempänä sellaista rakennusta, jossa asutaan (ML 25 §). Metsästys edellyttää myös aina maanomistajan lupaa.

Metsästyksen salliminen mahdollistaisi lähinnä Pohjois-Venäjällä pesivän populaation lintujen metsästyksen syys-lokakuussa, kun ne muuttomatkallaan pysähtyvät Kaakkois-Suomen peltoaukeille levähtämään.

Suomessa pesivän ja lähinnä pääkaupunkiseudulla haittaa aiheuttavien hanhiin aiheuttamiin ongelmiin ei siis valkoposkihanhiin siirtäminen riistalajiksi toisi helpotusta. Metsästys silloinkin kohdentuisi lähinnä läpimuuttavaan kantaan, koska pääkaupunkiseudulla metsästyksen soveltuvia peltoja on varsin niukalti.

Tausta

Luonnonvaraisten eläinlajien aiheuttamien vahinkojen ennaltaehkäisyn ja korvaamisen pääsääntö Suomessa on ollut se, että luonnonsuojelulain alaiset lajit kuuluvat ympäristöministeriölle, ja metsästyslain alaiset ja rauhoittamattomat lajit maa- ja metsätalousministeriölle. Työnjako on looginen ja sopii hyvin sitä taustaa vasten, että lajien suojelustatus ja kansalliset mahdollisuudet säädellä vahinkoa aiheuttavien lajien populaatioita metsästyksen keinoin määräytyvät lähes kaikilla lajeilla EU:n luonto- ja lintudirektiiveistä. Ministeriöt ovat rakentaneet omaan toimintaympäristöönsä soveltuvat menettelyt niin vahinkojen ehkäisyyn, vähentämiseen kuin korvaamiseenkin käytössään olevien resurssien puitteissa.

Valkoposkihanhiongelman ratkaisuksi esitetään toistuvasti lajin siirtämistä riistalajiksi. Tässä MMM:llä ja YM:llä oli pitkään eri näkemys. Eri näkemykset on kirjattu MMM:n ja YM:n muistioon

<https://www.eduskunta.fi/FI/vaski/JulkaisuMetatieto/Documents/EDK-2018-AK-197877.pdf> ,kun asiaa valkoposkihanhen ja merimetson osalta käsiteltiin HE 83/2018 yhteydessä (naakan siirto metsästyslain alaiseksi rauhoittamattomaksi lajiksi). Mietinnössä (MmVM 11/2018 vp) maa- ja metsätalousvaliokunta toteaa: ” *Valiokunta katsoo, että valkoposkihanhiin ja merimetsojen suojametsästäystä tulee voida harjoittaa luonnonsuojelulain piirissä, jolloin vahinkoja voidaan edelleen korvata. Valiokunta pitää tarpeellisena tätä koskevan sääntelyn toteuttamista mahdollisimman pian.*”

Sittemmin asiaa on käsitelty molempien ministeriöiden 18.6.2020 asettamassa valkoposkihanhityöryhmässä (ns. ”hanhinyrkki”). Työryhmän johtopäätökset 1.9.2020 olivat yksimielisiä siitä, että valkoposkihanhi on mahdollista säätää siis kansallisesti riistalajiksi, mutta vasta kun laji on lintudirektiivin liitteessä II. Raportti on löydettävissä <https://mmm.fi/-/valkoposkihanhityoryhma-esittaa-kokonaisvaltaista-ratkaisua-karkotusta-myo-ampumalla-ja-lintupeltoja->